

риятъ Божи служителъ започна да просвѣщава хората. Съгради високи манастири. Издигна черкви отъ червени тухли. На децата бѣше милъ учителъ. Кротко ги милваше по главитѣ. Превързваше съ балсъмъ ранитѣ. Съ божецитѣ хлѣба си дѣлѣше. А когато паднѣше надъ Охридъ морна нощъ и хората заспѣха, той седѣше въ своята килия и прегърбенъ пишеше книги и

бдѣше, за да могатъ другитѣ да спятъ спокойно.

Неговитѣ ученици го зовѣха ангелоподобенъ мжжъ. Звездата му се дигна високо и започна да трепти надъ вѣковетѣ. Днешнитѣ българи съ надежда си спомнятъ за него и казватъ:

— Климентъ, златниятъ, ще ни помогне!

А. Каралийчевъ

Нанкай, бѣбко

Нанкай, бѣбко, нанкай, кака,
нанкай, стига вече плака!

После ще играемъ двама,
докато се върне мама.

Тя меле на воденица
едрозърнеста пшеница.

Ще ни мѣси топли пити —
да ядемъ, че да сме сити.

Нанкай, моли ти се кака,
че и мене трудъ ме чака:

имамъ новъ урокъ да уча,
а кога ще го науча?

Имамъ четири задачи,
а туй много нѣщо значи!

Ти си ми добро момченце,
нанкай, какино детенце!

Мама скоро ще се върне,
тебе, бѣбко, ще прегърне.

Славчо Ангеловъ